

คำนำ สำนักพิมพ์

“ทำไมถึงยังเก็บมันไว้ล่ะ”

เคยถามคำถามนี้กับตัวเองบ้างมั๊ย

ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม สิ่งของ ความรู้สึก

หรือแม้แต่ความทรงจำ

ทำไมเราถึงยังเก็บมันไว้...

บางอย่างเราอาจเอาไปคืนเจ้าของ ที่

ให้ใครสักคน หรือเอาไปบริจาคได้

แต่ก็ยังเลือกที่จะเก็บมันไว้อยู่ดี

ไม่ได้ตั้งใจจะสะสมหรือ

แต่ก็ไม่กล้าปล่อยไปสักที

หลายครั้งที่เมื่อมองไปที่สิ่งเหล่านั้น ที่เรา
เก็บไว้แล้วก็พาเรานึกย้อนกลับไปถึงเรื่องราว
ต่างๆ

เหตุการณ์บางเหตุการณ์ รวมถึงบางคน
ที่ผ่านเข้ามา แต่ที่เรารักษาเอาไว้ไม่ได้

ขอบคุณนะ...ขอบคุณที่ผ่านเข้ามาสร้างความ
ทรงจำดีๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง และขอโทษ...
ขอโทษที่สุดที่ยาการรักษาอะไรไว้ไม่ได้สักอย่าง
เลย เหลืออยู่แค่ในความทรงจำนี้แหละ

springbooks

มกราคม 2562

คำนำ ผู้เขียน

หากพูดถึงการสะสม หลายๆ คนคงเป็น
นักสะสมในสิ่งที่ตัวเองชอบ
บ้างก็สะสมหนังสือ บ้างก็สะสมตุ๊กต๋
บ้างก็สะสมแสตมป์

หากแต่ฉันเป็นนักสะสมความทรงจำ
ความทรงจำจากทุกความสัมพันธ์ที่ผ่านเข้ามา
ในทุกช่วงเวลาของชีวิต

ขอบคุณทุกความสัมพันธ์ที่ผ่านเข้ามา
เป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวของฉัน

ขอบคุณที่ยังคงสร้างรอยยิ้ม หรือแม้แต่
หยดน้ำตาทุกครั้งที่เราเจอกันถึง...

และขอโทษคนบางคน ที่ฉันไม่ได้พยายาม
รักษาเธอไว้อย่างสุดความสามารถในวันนั้น
จนสุดท้ายหลงเหลือไว้แค่เพียงความ
ทรงจำในวันนี้

octobrae

01

แต่เธอ ผู้พิศหวัง

อย่าโทษตัวเอง

ถ้าเธอรู้ว่าเธอพยายามเพื่อมันอย่างที่สุดแล้ว

อย่าโทษโชคชะตาที่ใจร้ายกับเธอ

เพราะโชคชะตาก็ใจร้ายกับทุกคนนั่นแหละ

ช่างมัน ในเมื่อแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

วันนี้เป็นวันที่หนักมากเลยใช้มัยละ
วันนี้ใช้มัยที่เธอรอคอยมันมาตั้งนาน
พยายามเพื่อมันมาตั้งนาน
แต่ผลที่ได้กลับไม่เป็นอย่างที่ใจหวังไว้เลย

เธอกำลังกังวลใช้มัย
กำลังคิดว่าจะไปทางไหนดี เพราะทางที่ตั้งใจว่าจะไป
มันมืดมนไปหมด

นี่ เธอคนนั้นนะ
ที่กำลังอ่านเรื่องนี้อยู่
เธอรู้มัย
ว่าฉันภูมิใจในตัวเธอนะ

ฉันภูมิใจในตัวเธอที่เธอพยายามอย่างหนัก
ภูมิใจที่เชื่อมั่นในตัวเองมาเสมอ
ภูมิใจที่กล้าเสี่ยงกับสิ่งที่คาดเดาไม่ได้

และแม้วันนี้เธอจะผิดหวัง
ฉันก็ยังจะภูมิใจในตัวเธอ
ในฐานะคนที่กล้าจะก้าวไปต่อ
ฉันไม่ได้บอกให้เธอลืมความเจ็บปวดในครั้งนี้นะ

ฉันรู้ว่ามันยากเกินกว่าจะรักษาให้หายในเวลาสั้นๆ
แต่อย่าโทษตัวเองเลยนะ

อย่าโทษตัวเอง ถ้าเธอรู้ว่าเธอพยายามเพื่อมันอย่างที่สุดแล้ว
อย่าโทษโชคชะตาที่ใจร้ายกับเธอ เพราะโชคชะตาก็ใจร้าย
กับทุกคนนั่นแหละ
ช่างมัน ในเมื่อแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

ล้มให้พอ

ท้อให้พอ

ฟังให้พอ

ร้องให้พอ

ถ้าวันนี้สายฝนข้างนอกมันตกหนักขนาดนั้น
ก็อย่าเพิ่งเอาตัวเองฝ่าวอกไป
นั่งพักก่อน

ฉันเชื่อว่าฟ้าหลังฝนจะสดใสเสมอ

ฉันอยากให้คุณเชื่อเหมือนกันนะ

ต้องทำเหมือนทุกอย่างจะผ่านพ้นไปด้วยดี
ทั้งๆที่ไม่รู้เมื่อไหร่มันจะผ่านไปสักทีด้วยซ้ำ

เพราะการมองโลกในแง่ร้ายอาจทำให้ใจเธอติดลบ
แต่ถ้ามองมันในแง่ดีเกินไปอาจทำให้เธอเจ็บปวด
เพราะอย่างนั้นจงมองโลกในแบบที่มันเป็นเถอะ

: เหมือนเดิมเลยนะ

: ไม่หรอก ไม่มีใครเหมือนเดิมทั้งหมด

ทุกๆ คนก็เปลี่ยนไปคนละเล็กคนละน้อยทั้งนั้นแหละ

โลกไม่ต้องพยายามทดสอบให้ฉันเข้มแข็ง
ด้วยการทำให้ฉันแตกสลายซ้ำแล้วซ้ำเล่าหรอกนะ

เคยมีคนบอกว่า
ถ้าตรงไหนอยู่แล้วไม่มีความสุขก็ให้เดินออกมา
ฉันเข้าใจ เพียงแต่ฉันไม่รู้ว่าจะต้องเดินต่อไปทางไหน

เธอเลือกที่จะเข้มแข็งกับคนทั้งโลก
เพื่อกลับบ้านมาที่ตัวลงหมอน
แล้วร้องไห้อย่างหนัก

ถ้าวันไหนโลกใจร้ายขนาดนั้น

เธอก็แค่หลับตาลง

ทดลองอ่าน

ยังเชื่อในคำว่า ถ้ามันใช่ จะไม่ดังเลย

เด็บโต

เพื่อทิ้งบางสิ่งไว้ข้างหลัง

: เดี่ยวก็ผ่านไป

: นานแค่ไหน

: ไม่มีใครรู้ แต่ทุกคนจะผ่านไป เชื่อเราดี

ทดลองอ่าน